

seende, kom man paa det rene med, at Fisseriløben burde forandres, og det Grundlag, hvorpaa dens Principper hvilede, undersøges. — Omtrent ved Aarhundredets Midte nedfattes da forskellige Kommissioner, hvori ogsaa Videnskabsmænd (S. Krøyer), og 1857 udkommer endelig den første almindelige Lov, siden Fjorden havde forandret sig til at være vor salteste Fjord. Den hujede nu Østers, Hummer, Torst, Rødspætter, Hal v. s. v., medens Ferskvandsfiskene ikke en Gang vare saa hyppige som i mange andre af vore Fjorde, idet de nu maatte holde sig til de smaa ferske Bænde, der staa i Forbindelse med Fjorden, og til Namundingerne.

I denne Lov af 29de December 1857 opretholdes næsten alle de gamle laasede Bænde, og af de nuværende Nr. 1, 2, 3, 4, 5, 6 oftest i forøget Omfang. Rilen's paatænkte Tilplantning med Rør udførtes ikke, og den laa derfor uden Lovgivning, aaben for alle og enhver. Da den var et Ferskvand eller næsten saa, kunde den sædvanlige Lov for Limfjorden ikke her anvendes, derfor fik den 1861 en egen Lov — og har haft det siden; senere er Loven dog undergaaet visse Forandringer.

Resultatet af saa mange Kommissioners Arbejde, Loven af 1857, „den strenge Lov“, skulde man nu have ventet vilde passe godt til de nye Forhold; men den viste sig næsten aarlig at maatte forandres, og 10 Aar efter, 22de Marts 1867, ophæves alle de laasede Bænde, idet Ministeriet fandt Grundene til at ophæve stærkere end Grundene til at laase.

En nedsat Kommission havde foreslaaet enkelte bibeholdt, men Ministeriet gjorde Skridtet fuldt ud — kun maatte Baaddene ikke komme de faststaende Redskaber nærmere end 100 Favne. Heller ikke hermed blev man tilfreds; thi den fastsatte Afstand mellem Baad og faste Redskaber overholdtes ikke i Praksis, og man syntes dog noget forpligtet over for disse Gjere, særlig over for Gjerne af de store Bundgarnsfiskestaber.

Disse klagede selvfølgelig stedse over Sildehngelens Ødelæggelse og den Uro, Baaddene forvoldte.

Loven af 25de Marts 1872 søger derfor ganske rationelt, forekommer det mig, at ordne Sagen saaledes, at Halebaad nok maa bruges overalt i Fjorden, men ikke paa de Steder, hvor de store Sildefiskerier drives, i den Tid, de foregaa; d. v. s. fra 1ste September til 24de Juni. I Tiden fra 24de Juni til 1ste September maa Halebaaddene derimod bruges overalt.

Regeringen havde ikke foreslaaet denne Laasning, den kom fra Folketingets Udvalg. — Som saadanne halvlaasede Bænde oprettedes Nr. 1 og 2, Aalerusernes og Bundgarns-Fiskeriets Hovedpladser.

I 1873 nedsattes den sidste Fiskerikommission, bl. a. med Fiedler og Lütken som Medlemmer, for at udarbejde en Lov for hele Riget. I denne Kommission var der delte Meninger om det betimelige i Oprettelsen af laasede Bænde i Limfjorden, og Ministeriet var meget tvivlende over for deres Betydning for Fiskebestandens Bevarelse, bl. a. fordi Naturforskeren i Kommissionen heller ikke havde nogen Tro dertil, men „Ministeriet har troet at burde overvinde sine Betænkeligheder“, fordi Kommissionens øvrige Medlemmer holdt herpaa, navnlig Kontroløren for Limfjorden. Denne sidste motiverer ikke Laasningen ved Henvisning til Baaddenes Skadelighed for Sildehngelen, hvilket i ældre Tid var Motivet til al Laasning, men med, at „den fri Brug af Halebaad har haft en særdeles skadelig Indflydelse paa Aalefiskeriet i Fjorden, der siden 1867 skal være i stærk Aftagende.“

Kontroløren har sikkert her ment Halebaads-Fiskeriet, særlig i det store Vand fra Løgstør til Hals, dels har skadet Aaleruse-Fiskeriet sammesteds, dels maaste har overfisket Bestanden temmelig stærkt. Dette sidste kan vel næppe afgive Motiv til Laasning for bestemte Bænde, da det gælder lige godt hele Limfjorden, hvor Hal leve i Mængde; i det første har han derimod sikkert Ret, hvis han har ment dette.

Wiere her aabenbart i Nærheden af det Moment, der altid har været af størst Betydning for Laasning eller Ikke-Laasning, nemlig de faste Redskabers Interesser over for de løse Redskabers (Baaddene). Ministeriet foreslog paa Basis heraf i 1875—76 allerede nuværende laasede Bænde for helt laasede, og desuden Bygholms Vejle, der nu 1898 er inddammet. Der foreslaas endvidere for Rilen, at denne ganske skal behandles som en Fjord i det øvrige Land, der aldeles intet har med Limfjorden at gøre. Der skal oprettes en Vedtægt. Forslaget gik ikke igennem.

I 1882—83 forelægges det igen; nu ere de laasede Bænde ved Arif og ved Bygholms-Vejle udgaaede. Rilen har faaet to andre Bænde i Følge, der skulde behandles paa samme Maade ved Vedtægter, nemlig: Sønder-Lem Vig og Sebbe Bredning. Hvor-